

finde Sted saa varsomt som muligt og saa nøjagtigt som muligt. Men dernæst kommer jeg til at berøre hele Statens civile Byggeri ogsaa i denne Forbindelse, fordi det er klart, at naar Staten skal udføre saa store Byggeforetagender som dem, der høre ind under det civile Byggeri, maa det gøres og ledes af fuldt kompetente Folk og under en fuldt kompetent Kontrolinstitution. Derfor er der noget uheldigt i, at alle Ministerierne bygge. Det burde være saaledes, at i hvert Fald store Byggeforetagender samledes under og ledes af et Ministerium, som havde sit Apparat i Orden dertil, det vil sige Ministeriet for offentlige Arbejder. Det viser sig jo ikke saa sjældent, at der foregaar uheldige Ting ved Byggeforetagender; jeg kunde nævne adskillige andre Eksempler end de her berørte paa, at Ledelsen af et Byggeforetagende er mere eller mindre tilfældig og ikke bliver udført med tilstrækkelig Kyndighed. Derfor mener jeg, det var paa Tide at faa omdannet Statens civile Byggeri, saaledes at det samles paa een Haand, om jeg end ikke kan følge det Forslag med Hensyn til Omdannelse af det civile Bygningsvæsen, som blev vedtaget i Folketinget for 5—6 Aar siden. Vejen, man skulde gaa, skulde snarere være den, at man i Stedet for at lave et Direktorat, som skulde være ledende i dette Byggeri og som Regel ogsaa udføre det, gik til at danne et Slags Bygningsraad, bestaaende af virkelig fremragende Arkitekter — det skulde være en Slags Hædersposter. Selvfølgelig maatte der ogsaa være en Ingeniør i dette Bygningsraad, idet det ved det moderne Byggeri er ganske nødvendigt, at denne meget vigtige Del af Bygningen, den ingeniørmæssige, bliver væretaget paa rette Maade. Men netop ud fra det, som her er foreslaaet, finder jeg Anledning til at henstille til den højtærede Trafikminister, som jeg ser er til Stede, at tage under Overvejelse, om vi ikke skulde den Vej: at faa Bygningsvæsenet samlet saaledes, at det blev behandlet med virkelig Kyndighed.

Rørdam: Det vil vel neppe undre nogen, at jeg, efter hvad der er foregaaet siden anden Behandling, ønsker at sige et Par Ord om min egen Stilling i denne Lægesag. Jeg maa maaske først sige, at jeg i den ikke saa korte Aarrække, jeg har haft den Ære at være Medlem af Tinget, altid har bestræbt mig for at være Talsmand her paa Tingene for mine Kolleger Lægerne. I Størstedelen af den Tid, jeg har siddet i Rigsdagen, har jeg med Undtagelse af en enkelt Valg-

periode været den eneste Læge her i den danske Rigsdag. Lægerne have, baade enkeltvis og som Stand, i rigeligt Maal benyttet min Hjælp, og jeg kan maaske i nogen Maade sande det gamle Ordsprog, at Utak er Verdens Løn. Det er gaaet, som det saa ofte gaar, at mine Kolleger paa Tingene og mine Vælgere maaske have fundet, jeg var for lidt Politiker og for meget Læge, medens Lægerne til Gengæld have haft den modsatte Anskuelse. Jeg kan kun sige, at jeg altid har stræbt efter at være mine Standsfællers Talsmand, hvor jeg har kunnet det. Da i sin Tid Alberti behandlede det tidligere Sundhedskollegium paa en saadan Maade, at dette Kollegium fandt sig foranlediget til at foretage et saa ekstraordinært Skridt som at henvende sig til Kongen og bede ham skride ind mod en af sine Ministre, stod jeg her i Tinget som det gamle Sundhedskollegiums Fortaler og som en af de faa, der tog Ordet i den Anledning, og jeg kan sige, at jeg af den Grund særlig paadrog mig den daværende Justitsministers Had. Da den nuværende Justitsminister behandlede Dr. Muus paa en Maade, som efter manges Mening var fuldt saa uretfærdig som den Maade, hvorpaa Justitsminister Alberti i sin Tid behandlede det gamle Sundhedskollegium, følte jeg det som min Pligt, som det eneste Medlem af Sundhedsstyrelsen, der havde Sæde i Tinget, og som den eneste Læge i Tinget, at tage Ordet til Forsvar for min angrebne Kollega. Det glædede mig at høre det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) udtale, hvad jeg tror selv min værste Fjende vilde indrømme mig, at min Optræden i denne Sag har været ganske uegennyttig, og jeg takker ham, fordi han har udtalt dette. Jeg tror, at enhver maa indrømme, at det, da jeg ikke i noget af disse to Tilfælde var personlig angrebet, havde været nemmere og behageligere for mig at tie stille. Jeg havde i og for sig ingen Grund til at tage Ordet, hvis ikke jeg havde ment, at det var min Pligt at komme min haardt angrebne Kollega til Hjælp. Jeg syntes, at den Stilling, jeg indtog i Tinget, absolut maatte medføre en Pligt til at tage Ordet. Dette ønsker jeg at sige idet jeg bringer det ærede Medlem fra Ringsted en Tak for hans Udtalelser.

Ogsaa det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) vil jeg takke for en Del af hans Udtalelser, nemlig fordi han diskulperede mig paa et meget væsentligt Punkt, med Hensyn til hvilket formentlig enhver efter de Aktstykker, der nu foreligger, vil indrømme mig, at jeg havde Ret i mine Udtalelser under den sidste Behandling af denne Sag. Hvis det